

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **RNDr. M. K., CSc.**, zastúpený: *E. K., advokátka*, proti žalovanému: **Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, za účasti *E. S., a.s.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2007/10432/104786-2/Ka zo dňa 20.04.2007, *konajúc o odvolaní žalovaného zo dňa 23.06.2009 a o odvolaní spoločnosti E. S., a.s., zo dňa 23.06.2009 proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/183/07-84 zo dňa 06.05.2009*, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/183/07-84 zo dňa 06. mája 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 637,40 € na účet právnej zástupkyne žalobcu E. K., advokátky, do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 2S/183/07-84 zo dňa 06.05.2009 zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 2007/10432/104786-2/Ka zo dňa 20.04.2007 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu, že zásadným nedostatkom napadnutého rozhodnutia, ktorý viedol súd k záveru o jeho

nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, bola skutočnosť, že žalovaný sa k námietkam žalobcu v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu v časti týkajúcej sa namietaného zásahu do práva na účasť v konaní na podklade ustanovení Aarhuského dohovoru nijako nevyjadril a nezauljal k nim prakticky žiadne stanovisko. Preto možno považovať tvrdenie žalobcu o rozpore napadnutého rozhodnutia s § 3 ods. 3, § 32 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v tomto ohľade za správne. Za daného skutkového i právneho stavu oprávnenie byť účastníkom predmetného územného konania žalobcovi podľa názoru krajského súdu zo stavebného zákona ani zo správneho poriadku nevyplýva (§ 34 ods. 2 stavebného zákona, § 14 ods. 1 správneho poriadku), je potrebné zodpovedať otázku, či právo na účasť v tomto konaní nepriznávajú žalobcovi priamo ustanovenia Aarhuského dohovoru. Aarhuský dohovor je medzinárodnou zmluvou, ktorá bola predpísaným spôsobom ratifikovaná, podpísaná i vyhlásená a stala sa tak súčasťou vnútroštátneho poriadku SR s právom prednosti pred zákonmi. Keďže sa žalovaný namietaným zásahom do práva žalobcu na účasť v konaní z tohto dôvodu nijako nezaoberal, nemal súd možnosť posúdiť zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia z tohto pohľadu a posúdiť tak opodstatnenosť argumentácie žalobcu. Právo na účasť verejnosti, či zainteresovanej verejnosti v konaniach týkajúcich sa životného prostredia je najmä v súčasnom období osobitne dôležitou a často pertraktovanou otázkou, najmä v súvislosti s problematikou priameho účinku Aarhuského dohovoru v slovenskom právnom poriadku. Preto je nevyhnutné, aby súd poznal stanovisko žalovaného k uplatňovanému právu žalobcu na účasť v konaní na základe ustanovení Aarhuského dohovoru, nakoľko bez tohto predpokladu sa niet k čomu vyjadriť a vysloviť názor o prípadnej aplikovateľnosti tejto medzinárodnej zmluvy.

Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a preto ho podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom bude právnym názorom súdu viazaný.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný uvádzajúc, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že z priložených dokladov je preukázateľne zrejmé, že nehnuteľnosti, ktorých je žalobca spoluvlastníkom nenapĺňajú základné pojmové znaky „susednej stavby“ v zmysle stavebného zákona. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na priaznivé životné prostredie, ministerstvo uviedlo, že návrh na vydanie územného rozhodnutia z hľadiska ochrany verejných záujmov, t.j. z hľadiska ochrany jednotlivých zložiek životného prostredia, posudzujú dotknuté orgány v rámci svojej pôsobnosti vymedzenej osobitnými predpismi podľa ustanovenia § 126 stavebného zákona (zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, ďalej len stavebný zákon).

K namietanému právu na účasť v konaní v zmysle Aarhuského dohovoru uviedol, že pokiaľ ide o spomínaný Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (tzv. Aarhuský dohovor), s ktorým Národná rada Slovenskej republiky vyslovila súhlas dňa

23. septembra 2005, tento bol premietnutý do smerníc Európskeho parlamentu a Európskej rady č. 4/2003 o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí a č. 35/2003, ktorou sa ustanovuje účasť verejnosti pri navrhovaní určitých plánov a programov týkajúcich sa životného prostredia a ktorou sa menia a dopĺňajú s ohľadom na účasť verejnosti a prístup k spravodlivosti – smernice Rady 85/337/EHS a 96/61/ES. Tieto smernice boli implementované do právneho poriadku Slovenskej republiky v príslušných zákonoch, napríklad v zákone č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zákone č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a v zákone 24/2006 Z.z. Práve v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie má možnosť verejnosť v súlade s Aarhuským dohovorom predkladať námietky a pripomienky.

Z dikcie týchto predpisov vyplýva, že žalobca mal právo predkladať námietky a pripomienky v konaní podľa tohto zákona, ktorého výsledkom je záväzné stanovisko dotknutého orgánu, ktoré musí stavebný úrad pri rozhodovaní zohľadniť. Ak žalobcovi z osobitného predpisu (zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie) toto postavenie nevyplýva, čo mu v tomto prípade nevyplýva, lebo nespadá pod definíciu pojmu zainteresovaná verejnosť, tak mu účasť priznať nemožno.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný nepovažoval za nevyhnutné vyjadriť sa v rozhodnutí č. 2007/10432/104786-2/Ka zo dňa 20.04.2007 osobitne k Aarhuskému dohovoru; nakoľko mal za to, že s námietkami uvedenými žalobcom v odvolaní voči rozhodnutiu Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A-01095/2007-KIZ/E-13 zo dňa 12.02.2007, týkajúcimi sa práve tohto dohovoru, sa Krajský stavebný úrad dostatočne vysporiadal v súlade s vnútroštátnou legislatívou, ktorá implementovala do právneho poriadku Slovenskej republiky v príslušných zákonoch, ustanovenia tohto dohovoru.

Žalovaný má za to, že v prvostupňovom konaní nebolo dostatočne preukázané, že v danom konkrétnom prípade došlo činnosťou správnych orgánov k porušeniu žalobcových práv, že rozhodnutie žalovaného, ako aj predchádzajúci postup prvostupňového správneho orgánu a druhostupňového správneho orgánu sú v súlade so zákonom a preto navrhuje, aby odvolací súd vydal rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06.05.2009, číslo konania 2S/183/07-84 v plnom rozsahu zruší a vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie aj spoločnosť E. S., a.s., P. uvádzajúc, že záver krajského súdu, že za daného skutkového a právneho stavu oprávnenie byť účastníkom predmetného územného konania žalobcovi zo stavebného zákona ani zo správneho poriadku nevyplýva, je podľa názoru spoločnosti E. S., a.s., P., správny. Nemožno však súhlasiť so záverom súdu, že rozhodnutie žalovaného je pre nedostatok dôvodov viažucich sa k argumentácii žalobcu o zásahu do jeho práva na účasť v predmetnom konaní na podklade ustanovení Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovanom

procesu a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Aarhuský dohovor), nepreskúmateľné.

Podľa § 141 ods. 11 zákona č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov (stavebný zákon) správne konania začaté podľa tohto zákona pred 01. novembrom 2005 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2005.

Konanie o umiestnení stavby skládky odpadov bolo začaté podaním návrhu spoločnosti E. S., a.s., dňa 07.08.2002. Týmto dňom bolo začaté správne konanie, ktoré sa v nadväznosti na § 141 ods. 11 stavebného zákona tak hmotnoprávne, ako aj procesnoprávne dokončí podľa predpisov účinných do 31.10.2005. Žalobcom namietaný dohovor bol uverejnený v Zbierke zákonov oznámením č. 43/2006 Z.z. a pre Slovenskú republiku nadobudol účinnosť dňa 05.03.2006. Na okruh účastníkov správneho konania začatého pred dňom 31.10.2005 sa namietaný dohovor preto v nadväznosti na citované ust. § 141 ods. 11 stavebného zákona vôbec nevzťahuje.

Okrem uvedených skutočností Aarhuský dohovor obsahuje ustanovenia týkajúce sa iba povoľovacieho procesu, čo je v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky konanie o integrovanom povolení prevádzky a nie konanie o umiestnení stavby. V územnom konaní sa stavba umiestňuje v území, pričom nejde o jej povolenie, ani o povolenie žiadnej činnosti.

Je nepochybné, že všetky ustanovenia namietaného dohovoru boli premietnuté práve do ustanovení zákona č. 245/2003 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a žalobca bol účastníkom tohto povoľovacieho konania pred príslušným správnym orgánom, Slovenskou inšpekciou životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia Bratislava. Jeho účasť v územnom konaní by bola na podklade Aarhuského dohovoru nielen retroaktívna, ale zároveň aj v rozpore s jeho samotným obsahom.

Žalobca bol účastníkom územného konania od podania svojej prihlášky do konania až do svojho právoplatného vylúčenia z územného konania podľa tretej definície účastníctva uvedenej v § 14 ods. 1 správneho poriadku. Jeho účasť v územnom konaní bola zachovaná a to až do okamihu, kým sa nepreukázal opak jeho tvrdenia uvedeného v prihláške, na podklade ktorej o účasť v konaní žiadal. Účastníkom územného konania sa žalobca stal práve na podklade svojej prihlášky doručenej prvostupňovému správne orgánu konajúcemu o umiestnení stavby v roku 2002. V tejto prihláške žalobca žiaden Aarhuský dohovor nespomínal, nakoľko v čase jeho prihlášky do konania a ani podľa predpisov účinných pre územné konanie začaté pred 31.10.2005 nebol namietaný Aarhuský dohovor súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky.

Vylúčenie účastníka konania prihláseného do konania na podklade ust. § 14 ods. 1 správneho poriadku podľa prihlášky sa preto vykoná tak, že sa správnym orgánom konajúcim

o veci preukáže opak tvrdenia uvedeného v prihláške. Nakoľko v prihláške do konania žalobca neuviedol žiaden dôvod svojej účasti v územnom konaní podľa Aarhuského dohovoru, nebolo vôbec povinnosťou správnych orgánov rozhodovať o jeho účasti v konaní podľa predmetného dohovoru. Úlohou správnych orgánov bolo preukázať opak tvrdenia uvedeného v prihláške tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 14 správneho poriadku. Preto podľa názoru spoločnosti E. S., a.s., je absolútne irelevantné, či sa žalovaný správny orgán v rozhodnutí vysporiadal so žalobcom namietaným účastníctvom v konaní podľa Aarhuského dohovoru, nakoľko táto námietka žalobcu nebola vôbec primárnym dôvodom jeho účasti na podklade prihlášky do konania podľa ust. § 14 ods. 1 správneho poriadku. Tento dôvod svojej účasti v konaní uviedol žalobca až vo svojom odvolaní voči rozhodnutiu Krajského stavebného úradu v Bratislave, č. A-01095/2007-KIZ/E-13 zo dňa 12.02.2007, ktoré bolo rozhodnutím žalovaného správneho orgánu potvrdené. O tomto dôvode účasti v konaní nemohlo byť žalovaným správny orgánom účinne vôbec rozhodnuté, pretože žalovaný rozhodoval o zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Bratislave, ktorý namietaný Aarhuský dohovor ako dôvod účasti v konaní nemohol vôbec posudzovať, keďže tento nebol obsiahnutý v dôvodoch prihlášky žalobcu do územného konania.

Spoločnosť E. S., a.s., má zato, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nemusí vôbec obsahovať vyjadrenie k právu žalobcu na účasť v konaní podľa Aarhuského dohovoru, nakoľko tento nebol vôbec predmetom prihlášky žalobcu do územného konania a v neposlednom rade aj preto, že je vo vzťahu k spomínanému územnému konaniu právne neúčinný. Rozhodnutie žalovaného správneho orgánu preto považuje za rozhodnutie zákonné, rešpektujúce ust. § 3 ods. 3, § 32 a § 47 správneho poriadku. Na základe uvedených dôvodov preto žiada odvolací súd, aby po preskúmaní celej veci vydal nasledovný rozsudok:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S 183/07-84 zo dňa 06.05.2009 mení tak, že žalobu zamieta. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Spoločnosť E. S., a.s., P. dňa 17.03.2010 písomne odvolaciemu súdu oznámila, že na základe nájomnej zmluvy zo dňa 16.03.2009, ktorá bola zmenená zmluvou zo dňa 01.01.2010 s účinnosťou dňa 01.01.2010, spoločnosť E. S., a.s., ako prenajímateľ prenechala spoločnosti B. D., s.r.o. ako nájomcovi do užívania stavbu „P. – Skládku odpadov“ vrátane dotknutých pozemkov a zároveň uvedenou zmluvou došlo k prevodu všetkých práv a povinností spoločnosti E. S., a.s., vyplývajúcich z povolení na prevádzkovanie skládky, najmä z vykonateľného územného rozhodnutia, vykonateľného integrovaného povolenia a vykonateľného kolaudačného rozhodnutia, podrobne špecifikovaných v predmetnej nájomnej zmluve, na spoločnosť B. D., s.r.o., P.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému podľa ustanovenia § 202 OSP odvolanie je prípustné, nariadil vo veci pojednávanie

podľa § 250ja ods. 2 veta druhá OSP v spojení s § 250ja ods. 1 OSP, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania žalovaného a účastníka bez procesného postavenia, vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré podľa senátu odvolacieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/183/2007-84 zo dňa 06.05.2009 stotožnil v celom rozsahu a ako vecne správny rozhodnutie potvrdil.

Podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona účastníkom územného konania je navrhovateľ, obec, ak nie je stavebným úradom príslušným na územné konanie a ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov. Podľa ods. 2 § 34 citovaného zákona v územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

Podľa § 39a ods. 1 cit. zák. rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 139 ods. 2 stavebného zákona ak sa v tomto zákone používa pojem

- a) „stavba“, rozumie sa tým aj jej časť,
- b) „vlastník“, rozumie sa tým podľa povahy veci aj správca majetku štátu,
- c) „susedné pozemky a stavby na nich“, rozumejú sa tým pozemky, ktoré majú spoločnú hranicu s pozemkom, ktorý je predmetom správneho konania podľa tohto zákona a stavby na týchto pozemkoch,

- d) „susedná stavba“, rozumie sa ňou aj stavba na takom pozemku, ktorý nemá síce spoločnú hranicu s pozemkom, o ktorý v konaní podľa tohto zákona ide, ale jej užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté.

Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej len Ústava SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa ods. 4 vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa článku 44 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa článku 2 ods. 4 Aarhuského dohovoru „**verejnost**“ znamená *jednu alebo viac fyzických osôb* alebo právnických osôb a v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi alebo praxou ich združenia, organizácie alebo skupiny;

Podľa ods. 5 článku 2 Aarhuského dohovoru „**zainteresovaná verejnost**“ znamená verejnost, ktorá je alebo by mohla byť ovplyvnená rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia alebo sa o tento proces zaujíma; pre potreby tejto definície sa mimovládne organizácie podporujúce ochranu životného prostredia a spĺňajúce všetky požiadavky vnútroštátneho práva považujú za zaujímajúce sa o rozhodovací proces.

Podľa článku 6 ods. 3 Aarhuského dohovoru procesy účasti verejnosti budú zahŕňať primeraný časový rámec pre jednotlivé fázy, ktorý poskytne dostatočný čas na informovanie verejnosti v súlade s odsekom 2 a pre verejnost možnosť pripraviť sa a účinne sa zúčastňovať na rozhodovacom procese o životnom prostredí.

Podľa ods. 4 citovaného článku 6 každá strana umožní včasnú účasť verejnosti v čase, keď sú ešte otvorené všetky možnosti a účasť verejnosti sa môže uskutočniť efektívne.

Podľa článku 6 ods. 7 Aarhuského dohovoru spôsoby účasti verejnosti umožnia verejnosti predložiť písomné alebo v prípade potreby na verejnom prerokovaní alebo preskúmaní so žiadateľom akékoľvek pripomienky, informácie, analýzy alebo názory, ktoré považuje za dôležité vo vzťahu k navrhovanej činnosti.

Podľa článku 6 ods. 8 Aarhuského dohovoru každá strana zabezpečí, aby pri rozhodovaní boli náležite zohľadnené výsledky účasti verejnosti.

Podľa článku 9 ods. 2 Aarhuského dohovoru každá strana v rámci svojho vnútroštátneho práva zabezpečí, aby členovia zainteresovanej verejnosti

a/ majúci dostatočný záujem alebo, alternatívne,

b/ak pretrváva porušovanie ich práva v prípadoch, kde to právne predpisy Strany upravujúce správne konanie požadujú ako predbežnú podmienku, mali prístup k procesu preskúmania pred súdom alebo iným nezávislým a nestranným orgánom ustanoveným na základe zákona na účely napadnúť vecnú a procesnú zákonnosť akéhokoľvek rozhodnutia, úkonu alebo opomenutia podliehajúceho článku 6 a v prípadoch ustanovených vnútroštátnym právom a bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 3, iným relevantným ustanoveniam tohto dohovoru.

O tom, čo predstavuje dostatočný záujem a porušovanie práva, bude rozhodnuté v súlade s požiadavkami vnútroštátneho práva a v súlade s cieľom dať zainteresovanej verejnosti široký prístup k spravodlivosti v rámci rozsahu pôsobnosti tohto dohovoru. Na tento účel sa záujem akejkoľvek mimovládnej organizácie, ktorá spĺňa požiadavky uvedené v článku 2 ods. 5, považuje za dostatočný na účely písmena a/. Tieto organizácie budú považované za také, ktorých práva môžu byť porušené na účely písmena b/.

Ustanovenia odseku 2 nevyklúčujú možnosť predbežného preskúmania správnym orgánom a nie je nimi dotknutá požiadavka uplatnenia správneho preskúmania pred súdnym preskúmaním, ak takáto požiadavka vyplýva z vnútroštátneho práva.

Podľa článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru navyše bez toho, aby boli dotknuté procesy preskúmania uvedené v odsekoch 1 a 2, každá strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.

Podľa článku 7 ods. 4 Ústavy SR, na platnosť medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodných politických zmlúv, medzinárodných zmlúv vojenskej povahy, medzinárodných zmlúv, z ktorých vzniká Slovenskej republike členstvo v medzinárodných organizáciách, medzinárodných hospodárskych zmlúv všeobecnej povahy, medzinárodných zmlúv, na ktorých vykonanie je potrebný zákon a medzinárodných zmlúv, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, sa vyžaduje pred ratifikáciou súhlas Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa článku 7 ods. 5 Ústavy SR Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb, alebo právnických osôb, ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Dňa 04.02.2006 bolo v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 43/2006 Z.z. uverejnené oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, že Národná rada Slovenskej republiky vyslovila uznesením č. 1840 zo dňa 23.09.2005 súhlas s Aarhuským

dohovorom prijatým dňa 25.06.1998 v Aarhuse a rozhodla, že dohovor je medzinárodná zmluva, ktorá má prednosť pred zákonmi podľa článku 7 ods. 5 Slovenskej republiky. Aarhuský dohovor je medzinárodná zmluva, ktorá upravuje prístup k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia.

Zákon č. 50/1976 Zb. Stavebný zákon v čase začatia územného konania v tejto veci, odkazoval v ustanovení § 36 ods. 1 v poznámke 1g príkladmo aj na ustanovenie § 9 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 127/1994 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktorý s účinnosťou od 01.02.2006 bol nahradený zákonom č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Odkaz na uvedený zákon v súvislosti s účastníkom územného konania znamená, že účastníkom územného konania je aj ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov, teda aj s citovaného zákona.

Účelom zákona č. 24/2006 Z.z. je upraviť postup odborného a verejného posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie

1. strategických dokumentov pred ich schválením,
2. navrhovaných činností pred rozhodnutím o ich umiestnení alebo pred ich povolením podľa osobitných predpisov, pod poznámkou č. 2 je uvedený aj zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon)

Z ustanovenia § 65 ods. 3 veta prvá zákona č. 24/2006 Z.z. vyplýva, že posudzovanie vplyvov na životné prostredie začaté pred 01.02.2006 sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 127/1994 Z.z. sa podľa tohto zákona posudzujú zámery na vykonávanie činností (ďalej len „zámer“) uvedený v časti A/ prílohy č. 1 tohto zákona. Z prílohy č. 1 bod 9 infraštruktúra, bod 3 vyplýva, že bod 3 sú zahrnuté aj činnosti skládky na zneškodňovanie nebezpečného odpadu, pričom do časti A patrí skládka nad 250 000 m³, v časti B skládka od 50 000 m³ do 250 000 m³.

Z obsahu pripojených spisov senát Najvyššieho súdu SR zistil, že vo veci bolo vydané prvostupňové rozhodnutie Krajským stavebným úradom v Bratislave pod evidenčným číslom 2007/6321 dňa 12.02.2007, ktorým bolo rozhodnuté, že *RNDr. M. K., CSc. nie je účastníkom konania o umiestnení stavby S. o. navrhovateľa E. s., a.s.*, Prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v čase, keď už bolo (dňa 04.02.2006) v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 43/2006 Z.z. uverejnené oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky, že Národná rada Slovenskej republiky vyslovila uznesením č. 1840 zo dňa 23.09.2005 súhlas s Aarhuským dohovorom prijatým dňa 25.06.1998 v Aarhuse. Z tohto dôvodu je potrebné, aby sa žalovaný v ďalšom konaní vysporiadal s predmetom konania vo vzťahu k Aarhurskému dohovoru, k možnosti jeho aplikácie na daný prípad, predovšetkým či je žalobcu v súlade s článkom 2 bod 4 Aarhurského dohovoru (ďalej aj Dohovor), potrebné kvalifikovať prinajmenšom ako verejnosiť. Žalovaný sa bude musieť v novom konaní

zaoberať postavením žalobcu v konaní aj vo vzťahu k čl. 2 bod 5 Dohovoru a vysvetliť, či žalobca má alebo nemá postavenie *zainteresovanej verejnosti*.

Dohovor zaručuje verejnosti právo účasti na rozhodovacom procese a prísľub spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia v súlade s ustanoveniami tohto dohovoru s cieľom prispieť k ochrane každého človeka, príslušníka tejto i budúcich generácií žiť v životnom prostredí, ktoré je primerané pre zachovanie jeho zdravia a dosiahnutie blahobytu.

Dohovor zaručuje verejnosti prístup k informáciám o životnom prostredí, účasť na rozhodovaní vo vymedzených činnostiach špecifikovaných v prílohe č. 1 Dohovoru.

V bodoch 1- 19 prílohy I k Dohovoru sú uvedené činnosti, na ktoré sa priamo aplikujú ustanovenia Dohovoru.

Z prílohy I bod 5 k Dohovoru vyplýva, že medzi činnosti, na ktoré odkazuje článok 6 ods. 1 písm. a/ Dohovoru patrí aj odpadové hospodárstvo, konkrétne prevádzky na zneškodňovanie nie nebezpečného odpadu s kapacitou presahujúcou 50 ton za deň, skládky prijímajúce viac ako 10 ton za deň, alebo s celkovou kapacitou presahujúcou 25 000 ton, okrem skládok interného odpadu. Z uvedeného vyplýva, že Aarhuský dohovor je potrebné v danom prípade priamo aplikovať.

Z článku 6 ods. 3 Dohovoru vyplýva, že procesy účasti verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach (bod 1-19 prílohy I Dohovoru) budú zahŕňať primeraný časový rámec pre jednotlivé fázy, ktorý poskytne dostatočný čas na informovanie verejnosti v súlade s ods. 2 a pre verejnosť možnosť pripraviť sa a účinne sa zúčastňovať na rozhodovacom procese o životnom prostredí.

Podľa článku 6 bod 4 Dohovoru každá strana umožní včasnú účasť verejnosti v čase, keď sú ešte otvorené všetky možnosti a účasť verejnosti sa môže uskutočniť efektívne.

Podľa článku 6 bod 7 Dohovoru spôsoby účasti verejnosti umožnia verejnosti predložiť písomné, alebo v prípade potreby na verejnom prerokovaní alebo preskúmaní so žiadateľom akékoľvek pripomienky, informácie, analýzy alebo názory, ktoré považuje za dôležité vo vzťahu k navrhovanej činnosti.

Podľa článku 6 bod 8 Dohovoru každá strana zabezpečí, aby pri rozhodovaní boli náležite zohľadnené výsledky účasti verejnosti.

Podľa článku 6 bod 9 Dohovoru každá strana zabezpečí, aby po prijatí rozhodnutia orgánom verejnej moci bola verejnosť okamžite informovaná v súlade s príslušnými postupmi. Každá strana sprístupní verejnosti text rozhodnutia spolu s odôvodneniami a úvahami, na ktorých je rozhodnutie založené.

Poukazujúc na uvedené ustanovenia zákonov a Dohovoru, prihliadnuc na funkciu súdneho prieskumu zákonnosti administratívnych postupov a rozhodnutí, ktorou nie je nahrádzať činnosť a rozhodnutia správnych orgánov, dospel odvolací súd k záveru, že *Krajský súd v Bratislave rozhodol vecne správne*, keď zrušil rozhodnutie žalovaného, *keďže sa žalovaný ani prvostupňový správny orgán nevysporiadali s otázkou účasti žalobcu v konaní ako s verejnosťou resp. so zainteresovanou verejnosťou (čl. 2 ods. 4 a 5 Dohovoru)* a rovnako otázkou, či výkladom článku 6 Dohovoru, možno dospieť k záveru, že by žalobcovi priamo Dohovorom mohlo vzniknúť právo zúčastňovať sa správneho a súdneho konania v postavení účastníka konania, keďže uvedené ustanovenie zakladá právo na predloženie písomných, alebo ústnych pripomienok, informácií, ktoré považuje účastník za dôležité vo vzťahu k navrhovanej činnosti.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP, podľa ktorých ak mal žalobca úspech v konaní, súd mu proti žalovanému prizná právo na náhradu trov konania.

Žalobca si na náhradu uplatnil tieto trovy právneho zastúpenia:

A. *Tri úkony právnej služby á 120,23 €* v súlade s ust. § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase vykonania právnej služby (ďalej len vyhláška):

1. ďalšia porada s klientom dňa 20.03.2010 pred uskutočnením odvolacieho pojednávania (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z.),
2. konanie pred súdom dňa 23.03.2010 (§ 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky),
3. písomné podanie na súd zo dňa 13.04.2010 (predložené na základe uznesenia predsedu senátu, čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím senátom zo dňa 23.03.2010 k otázke aplikácie Aarhuského dohovoru v konaní, § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky) = 360,69 €. Paušálna náhrada á 7,21 € x 3 úkony = 21,63 €.

B. *Náhrada za stratu času* v súlade s ust. § 17 ods. 1 vyhlášky: cesta B. B. – B. a späť, spolu 6 hodín: účasť na konaní dňa 23.03.2010, spolu 12 polhodín (12,02 € x 12) = 144,24 €.

C. *Náhrada cestovných výdavkov* (§ 16 ods. 4 vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov v zmysle zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách).

Použitie osobného auta Volkswagen Golf, EČV B. X. C., priemerná spotreba podľa osvedčenia o evidencii vozidla na 1 km = 0,0651 diesel na účasť na pojednávaní dňa 23.03.2010: cena nafty 1,060 €/l cena za spotrebované pohonné hmoty: 440 km x 1,060 x 0,065 = 30,316 €, sadzba základnej náhrady: 0,183 €/km, výška náhrady 0,183 x 440 = 80,52€.

Odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške: 360,69 € + 21,63 € + 144,24 € + 30,316 € + 80,52 € = 637,396 €, po zaokrúhlení 637,40 €, t.j. vo výške, ktorá bola na náhradu uplatnená, keďže žalobca si uplatnil trovy v súlade

s vyhláškou a zákonom o cestovných náhradách č. 283/2002 Z.z. a to na základe vyššie uvedenej špecifikácie.

Číslo účtu právnej zástupkyne žalobcu je 2613221067 /1100 (Tatra banka, a.s.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 17. júna 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Andrea Jánošíková